

Vydává výbor torontské odbočky Národní Jednoty ČSL Protestantů. Vychází každý měsíc a je vydáván dobrovolnými příspěvky čtenářů. Redakce neodpovídá za názory, vyjádřené v jednotlivých článcích. Proti otištění článků není námitek

Redakce a administrace

423 QUEEN ST. WEST, TORONTO, ONT.
CANADA

ROČNÍK III. ČÍSLO 9-10.

ZÁŘÍ-ŘÍJEN 1955.

B I L L Y G R A H A M V T O R O N T Ě .
* * * * *

B O Ž Í S L O V O .
/Mat. 24:44-51/

Ve dnech 18. září až 16. října prožívalo Toronto-s hlediska duchovního-nejslavnější dny své dosavadní historie. Americký evangelista Billy Graham, jehož si Bůh používá tak neobyčejným způsobem, stal se i zde nástrojem Ducha svatého a kolem 6.000 lidí veřejně vyznalo, že přijali Krista jako osobního Spasitele-že se znovuzrodili do života, který smrtí nekončí.

B. Graham prohlásil, že to byla jedna z jeho nejúspěšnějších evangelizačních kampaní-bylo zde více rozhodnutí pro Krista, v poměru k počtu obyvatel, než v kterémkoliv městě před tím.

Průměrná návštěva byla 13.000 lidí na jedno shromáždění a průměrný počet obrácených 260. "Zvláště povzbuzující," řekl B. Graham, "byl počet mladých lidí, kteří se rozhodli pro Krista."

Většina shromáždění se konala v budově Colisea na torontském výstavišti. V neděli 25. 9. bylo odpolední shromáždění na Grand stadionu, při kterém byla největší návštěva-na 30.000 lidí. Následující neděli konalo se shromáždění v Maple Leaf Garden, kam se vměstnalo na 20.000. V pondělí dne 3. října navštívil B. Graham Ottawu kde pod širým nebem vyslechlo jeho kázání na 26.000 lidí. Poslední shromáždění se konalo v neděli 16. října v budově Colisea. Přesto, že po celý den vytrvale přišlo-přišlo a namačkalo se /doslova/do budovy na 27.000 lidí: z toho asi 15.000 bylo v hlavním sále, 7.000 v přelhlém, kde bylo umístěno 6 obrovských televizních pláten a zbytek v menších sálech poslouchal kázání z tlapeců. Na konci tohoto posledního kázání přišlo, na Grahamovu výzvu, ku předu 848 lidí, aby veřejně vyznali přijetí Krista-největší počet z celé kampaně. Billy Graham zakončil torontskou evangelizační kampaň prosbou, aby křesťané pečovali o nově zrozená duchovní nemluvnata a usnadnili jim první křesťanské kroky.

--ooOoo--

S. E. Howard:

S V O B O D A .

Půjdu širou prerií,
kde vítr nikde nevadne.
půjdu lesem a podle modrého pobřeží,
půjdu kamkoliv-kam, já vím
a na konci každého dne
kleknu a pokorně se pomodlím.

-oOo-

Protož i vy buďte hoto-
vi; neboť v tu hodinu, v
kterouž se nenadějete, Syn
člověka přijde. Kdož tedy
jest ten služebník věrný
a opatrný, kteréhož ustanov-
vil pán jeho nad čeledí
svou, aby jim dával pokrm
v čas? Blahoslavený služeb-
ník ten, kteréhož přijde
pán jeho, nalezl by, an tak
činí. Amen pravím vám, že
nade vším statkem svým
ustanoví jej. - Jestliže by
pak řekl zlý služebník ten
v srdci svém: Prodlívá pán
můj přijíti. I počal by bí-
ti spoluslužebníky, jísti
pak a píti s opilci: Pří-
jdeť pán služebníka toho
v den v kterýž se nenadě-
je, a v hodinu kterouž ne-
ví. I oddělíť jej, a díl je-
ho položí s pokrytci. Tamť
bude pláč a skřípení zubů.

PRAMEN SÍLY.

Ve společnosti umělců,
v které se nacházel také
slavný skladatel Josef
Haydn, padla otázka, čím se
člověk nejrychleji a nej-
lépe posilní, když je zem-
dlen namahavou prací. Je-
den z přítomných pravil,
že nejlépe pomůže láhev
šampanského, jiný, že dobrá
a příjemná společnost. Ko-
nečně se zeptali Haydna,
co on o tom soudí a on od-
pověděl skromně: "Můj byt
má mimo jiné malý, tichý
pokojík; cítím-li se unaven
jdu do tohoto pokojíku a
tam se modlím. Tento posi-
lující prostředek u mne
ještě nikdy nesešel."

-oOo-

Rev. Dr. F. Uhlíř:

"_N_E_S_U_Đ_T_E, _A_B_Y_S_T_E _N_E_B_Y_L_I _S_O_U_Z_E_N_I."

/Mat. 7:1/

/Výtah z anglického kázání, uveřejněného v časopise "The New Life"/

Toto varování našeho Pána slyšíme stále, ale zdá se, že si to nepřipouštíme k srdci. Kolikrát za den odsuzujeme druhé lidi, jejich slabosti, nedokonalost, nebo způsob života, lišíci se od našeho. Jak často následujeme pyšného pokryteckého farizee, který se modlil: "Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán." /Luk. 18:11/ Možná, že nejsme vyděrači, nespravedliví, cizoložníci - naše hříchy jsou však jiného druhu, a proto nejsme ani lepší, ani oprávněni soudit druhé. Soudíme-li druhé, povyšujeme se nad ně a pýcha je jedním z nejhorších hříchů. Pýcha vedla k pádu archanděla světla. Nejhorší pýcha je ona, jejímž motivem jsou náboženské důvody - jelikož zneužíváme Božího jména k bezbožnému poměru k druhým lidem. Víme, že farizeové byli velmi nábožní - dodržovali všechny náboženské obřady, odváděli desátky atd. - přesto však Bůh dal přednost kajícím hříšníkům a farizee zatratil - "neboť každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen." /Luk. 18:14/

Naše chování, ať individuální, nebo společenské se řídí často strachem "co by tomu řekli lidé". Bojíme se, že nás budou posuzovat a že nás odsoudí, jestliže uděláme to, nebo neuděláme ono. Znáte jistě heslo: "vox populi, vox Dei" - hlas lidu, hlas Boží. Toto heslo vynašle společnost zbožňující člověka a stavící ho jako nejvyšší autoritu a soudce, nezávisle na Bohu. O tom, že toto heslo je špatné se můžeme přesvědčit denně a také historie nám to potvrzuje: Oni lidé, kteří křičeli před Pilátem: "Ukřižuj ho" byli také "vox populi", fanatismus nacistů byl jím také, a rovněž nenávisť lidových mas, indoktrinovaných komunismem, proti západu - ale v žádném případě nemůžeme říci, že by to byl také hlas Boží. Lidé se obávají odsouzení "vox populi", ale nebojí se toho, co by tomu řekl Ježíš Kristus, ačkoliv On je jediným soudcem, kterého bychom se měli bát.

Není pochyby o tom, že lidé hřeší a zaslouží soud a odsouzení; ale otázka je, zda-li je můžeš soudit ty, nebo já. Jediným pravým soudcem je Bůh, který říká: Nesuďte, abyste nebyli souzeni. Miluješ, jako křesťan, svého hříšného bližního láskou Ježíše Krista - abys jej přivedl k poznání pravdy, aby se stal lepším, nebo jej soudíš, abys ho odsoudil? Snažíš se mu pomoci, nebo se od něho odděluješ protože se cítíš morálně výše a tudíž jím pohrdáš? Je tvoje křesťanská obec plna Kristovy lásky a vzájemného si porozumění, nebo je to společnost "klepařů" rozdělená vzájemnou neláskou a nedůvěrou v oddělené skupiny a kliky? Jestliže ano, co činíš, aby jsi pomohl zjednat nápravu? Máš odvahu napomenout nejblížejší přátele, jestliže jejich poměr k bližním není křesťanský, nebo s ním sdílíš "přátelství v hříchu"? To je několik praktických testů našeho křesťanského života.

Pravá křesťanská láska nikdy neodsuzuje, ale vždy odpouští; nikdy nesoudí hříšníka, ale zachraňuje ho; nikdy se neodděluje od lidí, ale nabízí pomoc potřebným; zvedá toho, kdo padl; a přináší světlo života do temnoty - kdekoli smrt, prostřednictvím hříchu, obehmá lidskou duši. Jenom pýcha soudí, odsuzuje, odděluje a zabíjí. Na čí straně jsi ty? ... "proč pak potupuješ bratra svého? Aneb také ty proč za nic pokládáš bratra svého? Však všichni staneme před stolicí Kristovou. Nesuďte tedy více jedni druhých, ale toto raději rozsuďte, abyste nekladli úrazu neb pohoršení bratru." /Řím. 14:10, 13/

Společenské vztahy v dnešní posvětštělé křesťanské společnosti ztratily nejsilnější pouto: vztah k Bohu. Tím se také ztratila láska a byla nahrazena pouze vzájemnou snášlivostí. Lidé se snášejí, ale nemilují se. Když se sejdou, mluví se o politice, sportu, zábavách, práci, nebo jiných lidech, ale ne o Bohu. Společenské povinnosti ztratily teplo vzájemné lásky a staly se konvenční formou. Je-li někdo uhlazený a společensky vychovaný, je ceněn více, než je-li upřímný, opravdový a přirozený. Proto lidé dneška nosí společenskou masku. Obávám se, že ti, kteří vyznávají pouze lidskost, se nezajímají o hříchy druhých lidí, pokud nezasahují do jejich zájmů. A ti, kteří vyznávají, že jsou křesťané, se sice zajímají o hříchy druhých, ale ne takovým způsobem jako Ježíš Kristus - spíše jako farizeové: soudí a odsuzují hříšníky a oddělují se od nich. Není správné, jestliže si upravujeme vztah k bližnímu podle zásady: "Já mám pravdu, a můj bližní se mýlí." Jestliže náš bližní, podle našeho mínění, v něčem chybuje, měli bychom srovnat jeho chyby s pravdou Ježíše Krista, a ne naší, a pak se s ním sblížit jako se "spoluvinníkem v hříchu", ne jako jeho soudce. Jedině tak mu můžeme pomoci - neboť na něho zapůsobí naším prostřednictvím láska Ježíše Krista a Jeho spasitelské dílo. Tak se staneme v životě onoho člověka nástrojem Ježíše Krista, milující ho dokonalou křesťanskou láskou a nenávidějící jeho hříchy stejně jako naše. Jestliže se přiblížíme k bližnímu jako soudce, pak musíme vyslechnout Kristův soud o nás: ... "kterak dít bratru svému: Nechť se vyjmu mrvu z oka tvého? ..."

POŽEHNANIE REFORMÁCIE.

S hlbokou vďakou voči Pánu Bohu pripomíname si pamiatku Reformácie. V mysliach sa nám vynára ten významný deň 31. október 1517. Vtedy bolo prevedené veľké dielo obnovy apoštolskej, kresťanskej cirkvi. Údermi kladiva pri pripíjaní 95 výpovedí na dvere zamockého chrámu vo Wittenbergu prebudily sa milióny driemajúcich sŕdc. Sväté Písmo bolo darované ľudu v jeho materinskej reči.

Reformáciu ako nový náboženský pohyb mohli by sme označiť i ako vybranie náboženstva z prevážnych rúk kňazov, ktorí boli do tých čias osobitnou náboženskou kastou. Reformácia odovzdáva náboženstvo do rúk každého jedného človeka. V praktickom živote tento úsudok znamená, že Biblia z rúk kňazov dostáva sa po Reformácii i do rúk pospolitého ľudu; do rúk otcov a matiek. Nábožná pieseň prestáva byť len chrámovou. Neozýva sa viac len ako odpoveď vybraného chóru chrámových spevákov na liturgické spevy kňazov. Od dôb Reformácie nábožné piesne a spevy plynú i v domácnostiach z úst jednoduchých veriacich kresťanov. Lebo veď sú to nábožné piesne už srozumiteľné, preložené do materinskej reči a nie latinské. Podobne modlitby prestávajú byť prevažne kostolné.

Reformácia je svetodejná udalosť, ktorá znamená obnovenie cirkvi Kristovej. V našich dušiach v deň Pamiatky Reformácie ohlása sa výzva apoštola Pavla; "Spomínajte na svojich vodcov, ktorí Vám zvestovali slovo Božie ... a nasledujte ich vieru." (Žid. 13,7.)

A tak reformačné hnutie v kresťanskej cirkvi pôsobí opravdivým Božím požehnaním. Privádza k osobnej a živej pobožnosti, ktorá má "nynejšieho i budúceho života zaslíbení."

Keď hľadáme na 31. október 1517 ako na medzník obnovenia starej apoštolskej cirkvi, objaví sa nám premnohé boje, vedené na záchranu ľudských duší s Písmom svätým, o ktorom sám reformátor napísal; "Je na svete jedna zvláštna kniha, Písmo sväté, ktoré proti ostatným knihám je ako slnce proti ostatnému svetlu."

---ooOoo---

KOMUNISTI V ČSR PROPAGUJÚ "POCHOPENIE" ICH CIRKEVNEJ POLITIKY,

Protestantské cirkve vždy ponúkali "dať cisárovi, čo je cisárovo." Ponúkali snášanlivosť s vládncim režimom, pretože bránili len duchovné statky a duchovnú slobodu. V tom je veľkosť ich boja a ich obrany.

Protestantské cirkve nechcú zvrátiť režim, ktorý ľudia vytvorili. Ľuďom náleží rozhodovať o vláde. Protestantské cirkve nijako nesúhlasia v Československu s komunizmom od začiatku jeho nastolenia. Nemajú však moc zasiahnuť proti nemu. Snažia sa brániť jedno zo základných ľudských práv - slobodu náboženstva a slobodu náboženského prejavu. Bránia len duše svojich veriacich.

V sŕdcach veriacich údov je vypestované horlenie za Božie pravdy. Cítia zodpovednosť za vykonané skutky. Nemajú nijaký vzťah k vládncemu režimu, ktorý je úplne zbezhožštený.

Komunisti badajú neustály odpor veriacich. Preto v cirkevnej tlači, ktorá je spravovaná podľa ich prevýchovných plánov, snažia sa presviedčať čitateľov o "nutnosti" pochopiť cirkevnú politiku režimu. Táto politika sa zrejme zdá byť veriacim často nepochopiteľnou.

Ak tedy komunisti v ČSR pod ich dozorom povolili vydávať cirkevnú tlač, sledovali tým len svoj cieľ. V nej propagujú, aby veriaci pochopili poslanie, úlohy doby a jej najnaliehavejšie otázky. Aby sa usilovali pochopiť čo je völa Božia, čo je poslaním náboženstva, čo je ich vierou. Aby ukázali, čo "treba pochopiť", cirkevné časopisy uvádzajú, že duchovní pomáhajú pri naliehavých prácach v žatve a pri vykopávaní zemiakov a že pracujú

J. Hynek, Toronto :

Apoštol Pavel se mýlil, když se domníval, že byl největší hříšník/I. Tim. 1:15/. Nebylo mu to zjeveno a nemohl tedy vědět, že někdy daleko v budoucnu se narodí člověk tak špatný jako jsem já. Ale pravdu pověděl v následujícím verši, že milosrdenství Ježíše Krista na něm dokázané mělo být příkladem těm, kteří měli uvěřit v Krista k životu věčnému. Neboť to byl právě osobní příklad Pavlův, který mi objasnil tu nepochopitelnou pravdu, že Bůh neočekává naší dobroty, ale že chce naše hříchy/Řím. 7/.

Otázka existence Boží a věčného života naplňovala moji mysl od nejútlejšího věku. Je to zajímavé. Do kostela jsem v mládí nechodil, byl příliš daleko, a o nedělní škole jsem ani neslyšel. Jediné svědectví, které jsem měl o Bohu, byla modlitba "Otče náš", kterou mě naučila maminka. A přece jsem měl pocit, jako kdyby někdo neviditelný se mnou chodil a stále mi mluvil o překrásných věcech Božích. Nyní vím, že to nemohl být nikdo jiný, než ono Světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na na svět/Jan 1:9/. Cítil jsem se v duchu velmi blažený a celý svět se mi zdál krásný. Není divu, že se ze mne stal mladý idealista. Ale jak jsem vyrůstal počal jsem objevovat lidskou zlost, nespravedlivost, bídu a utrpení. Můj idealismus dostával trhliny. Na obzoru se počaly objevovat tak dobře známé otázky: Proč? Proč to? Proč ono? A čím hlasitěji mluvil rozum, tím ono Světlo se stávalo tišším a tišším, ale chvála Pánu, nikdy neutichlo docela.

S dospívajícím věkem se můj idealismus zhroutil docela. Již to nebyly špatnosti jiných lidí, ale moje vlastní, které se mi stávaly nesnesitelným břemenem. V duchu jsem ještě vzhlížel k nebeským krásám, ale cítil jsem, jak hříchu prodané tělo mne pomalu, ale jistě táhne dolů do špíny a bláta. Nastal duševní rozvrat. Zoufalý zápas ducha a hmoty. Chtěl jsem být lepší a byl jsem horší. Jinak jsem myslel a jinak jednal, neboť kontrola těla byla nemožná. Cítil jsem se asi jako řidič, který ztratil kontrolu auta a řítí se do jisté záhuby, nebo jako člověk, který dostal do těla rakovinu a žádným způsobem se jí neumí zbavit. Zprotivil jsem se sám sobě a došel jsem přesvědčení, že jediná cesta k vysvobození je učinit konec tělu. Usedl jsem, abych napsal něco jako omluvu pro rodiče, kteří do mne investovali řadu let a jejichž námahu jsem měl přivést k ničemu. A tenkrát ke mně promluvílo zase ono Světlo. A nejen promluvílo, ale napsalo mi to i černé na bílém. Neboť, když

jsem skončil psaní, nebylo tam ani zmínky o nějakém konci, nýbrž docela jiný pohled na život, který už se mi nezdá zoufalý a beznadějný, ale spíše mi připadá jako závod, jako zkušba vrcholného výkonu, kterou bedlivě sleduje a nakonec spravedlivě ocení Bůh. Ale i když jsem život neskončil, však v očích Božích to moje "já" skutečně zemřelo, neboť Bůh soudí to, co si člověk myslí, jako by to skutečně vykonal/Mat. 5:27-28/. Člověk za jisté hledí na to, co jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci/I. Sam. 16:17/. Proto také v den soudný lidé budou souzeni z každého prázdného slova, jako kdyby jej vykonali/Mat. 12:36-37/.

Od té chvíle vedení mého "skončovaného" života jsem svěřil do rukou Božích. Já v sobě "zemřel" a On ve mně "ožil"/Gal. 2:20/. Mým životním heslem se stalo "Buď vůle Tvá", kterým se řídím, ať to hřeje nebo bolí. A svědectví vydávám, že On mne vedl dobře. Zklamal jsem se v lidech i sám v sobě, ale v Ném jsem se nezklamal. On mne dovedl až k prameni vod živých, k základu veškeré pravdy a života - Ježíši Kristu, v němž mi zjevil se - be samého nejen jako svatého Boha, před kterým neobstojí žádný hřích, ale také jako milosrdného Spasitele, který tak miloval člověka, že dal se - be samého, aby každý, kdož jen chce složil v Ném naději a tak nalezl pokoj duši, a život, který nikdy nekončí/Jan 3:16-18/. Budiž za to požehnáno Jeho svaté jméno, amen. A když milost Boží byla tak veliká, že stačila pro mne - největšího hříšníka, jsem si jist, že i tvou duši utiší, jen svěř svůj život Ježíši!

KDO MÁ ZÁJEM, SLYŠ!...

Je tomu rok, co se přes Toronto přehnala zhoubná bouře Hazel. Varující zprávy rozhlasu a novin, které ji předcházely, mi velmi připomínají hlasy proroků o té veliké bouři hněvu Božího, jenž má přijíti na celý tento hříšný svět; a nebude-li svět činit pokání, přijde již brzy, snad jen za několik málo let. Důkazem toho jsou předpověděná znamení, která se plní za našich dnů. Rád o těchto věcech napíši, nebo osobně si pohovím s každým, kdo má o to zájem. /J. Hynek, 39 Highcroft Rd., Toronto 8/

Hledáme-li vzor v lidech a činíme-li se závislými na nich a nebo na okolnostech, tu slábneme více a více. Vzhlížíme-li však k Bohu, tu se nám dostává vždy více a více síly.

"Bez přestání se modlete." /I.Tes.5:17/

POSVĚCENÍ OKAMŽIKY.

/Pokračování výtahu z knihy dr.J.R.Rice:Prayer-Asking and Receiving, z č.5-6.

Proč se máme modlit?

1/Bůh nám to přikazuje.

2/Modlitba je Bohem určený způsob pro věřící, jak obdržet věci. /

3/Modlitba je křesťanům Boží cestou k plné radosti ze života.

Život křesťana měl by být a má být život vítězný a radostný - a ne naplněný porážkami a trýzněnými nesplněnými touhami. Ježíš Kristus praví: "Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla." /Jan 16:24/

Bůh ovšem ve své lásce k nám, nedá nám to co by nám mohlo uškodit, prosíme-li o to/aniž jsme si vědomi toho, že by nám to mohlo uškodit/, ale místo toho nás učí a vede, prostřednictvím Ducha svatého k tomu, abychom prosili o věci sloužící k našemu dobru a šťastnému, duchovnímu životu.

Život křesťana závisí na tom jak mnoho, jak a za co se modlí-modlitba je tajemstvím radostného života v Kristu-a proto se máme modlit denně, stále.

4/Modlitba je cestou ze všech nesnází a lékem všech starostí a soužení.

Jestliže prostřednictvím modlitby dostaneme to co si přejeme, pak můžeme se také prostřednictvím modlitby zbavit toho co si nepřejeme: nesnází, starostí, soužení. Apoštol Pavel řekl/Filip.4:6-7/: "Ohic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu. A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši."

Přijdeme-li k Bohu v modlitbě s jakýmkoliv problémem-On nám slibuje pokoj, který převyšuje lidský rozum. Křesťan nemá mít starosti, nemá se trápit a nemá mít strach z ničeho. V I.ep.s. Petra čteme: "Všelikou péči svou uvrhnuce na něj. Nebo on má péči o vás." A žalm 55:23 říká: "Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude..."

Mnoho křesťanů se trápí nad různými problémy-protože se nemodlí. Měli bychom si zvyknout modlit se za jakékoliv nesnáze a starosti, až bychom plně porozuměli a zachovávali přikázání našeho Spasitele: "Nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odívali." Kdo pečuje o věci tohoto světa je naplněn starostmi a břemeny-ale křesťan může složit své břímě k nebeskému Otci a hledat nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, neboť ví, že všechny věci, které potřebuje, budou mu přidány, jak to má zaslíbeno/Mat.6:33/. Modlitbou máme řešit denní problémy a nestarat se o příští den/Mat.6:34/ a pak budeme mít pokoj v duši, který nezná svět.

5/Zodpovědné modlitby jsou jediným nezvratným důkazem proti pochybování, nevěře, modernismu.

Jak můžeme přesvědčit ty, kdo nevěří v Boha? Je mnoho a mnoho důkazů, Bible a celá příroda mluví o slávě Boží-ale jediným nezvratným důkazem je zodpovědná modlitba.

Eliáš přesvědčil izraelský lid o tom, že Hospodin je jediný, pravý Bůh tím, že Bůh odpověděl na jeho modlitbu, zatím co 450 proroků nadarmo vyzývalo Bála. Eliáš se modlil takto: "Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Israelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Israeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedle slova tvého činil všechny věci tyto. Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aťby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase." A odpověď ihned přišla: "V tom spadl oheň Hospodinův a spálil oběť zápalnou /I.Král.18:38/. Jaký byl výsledek? 39 verš říká: "Což když ušel všecken ten lid, padli na tváři své a řekli: Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem."

Všechny naše důkazy proti modernismu, evoluci, bezbožectví nic nepomohou jestliže je nemůžeme podložit zodpovědnou modlitbou. Když lidé v našem okolí spatří opilce, nevěstky a jiné vyložené nevěrce, jak na naše modlitby přicházejí ke Kristu a jak On mění jejich životy, tu budou přicházet do našich kostelů a poslouchat dychtivě Boží Slovo. Když se křesťané budou modlit za nemocné, za děťat-když ho potřebují, za práci, za pokrm, za duchovní obživení a budou vyslyšáni, pak ono ohromné množství nevěrců a modernistů kolem nás uvěří, že jest Bůh, který koná zázraky a vyslyšá modlitby.

6/Modlitba jest jedinou cestou, abychom obdrželi moc Ducha svatého ke konání Boží práce.

/Pokračování/

Naše povídka.

V Í T Ě L S T V Í N A D T A B Á K E M .
* * * * *

Manželé Jordánovi se vraceli domů z evangelisačního shromáždění, naplnění mohutnými dojmy z poslechu Božího slova. "Není to nádherné, že jsme mohli slyšet všechny tyto věci a že dosud máme příležitost, abychom je uplatňovali v našem životě - že můžeme učit naše děti pravdě o Bohu a Bibli?" pravila nadšeně Marie. "Jistě", odpověděl Jan, "přál bych si však, abychom... víš, abychom žili dokonaleji než dosud a mohli se stát členy některého křesťanského sboru."

Co měl Jan hlavně na mysli, trápilo ho od té chvíle, kdy v prvním týdnu evangelisačních shromáždění přijali spolu s Marií Krista jako osobního Spasitele. Totiž Jan byl před tím velikým kuřákem a nyní, kdykoliv si zapálil, cítil, že dělá cosi nesprávného. Otázka kouření ho počala trápit zvláště od chvíle, kdy kazatel citoval text: "Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží ve vás přebývá? Jestliže kdo chrámu Božího poškvρνuje, toho Bůh zatratí; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy." /I. Kor. 3:16-17/

"Tento text", pravil kazatel, "se týká všech zlozvyků - škodí-li člověk svému tělu, přestupuje Boží přikázání." Ze kouření je škodlivé tělu, o tom byl Jan osobně plně přesvědčen. Ještě několik citátů, které kazatel užil později se ho dotklo. "Nejmilejší, žádám obzvláště, abys se dobře měl, a zdrav byl, tak jako duše tvá se dobře má." /III. Jan 2/ "Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cokoli činíte, všecko k slávě Boží činite." /I. Kor. 10:31/ Vzpoměl si také na svou početnou rodinu, když kazatel citoval text z Izaiáše 55:2/ "Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasytuje?" Jan nepochyboval, že by se měl zříci kouření, ale učinit tak - to bylo něco jiného.

Nenulvil o tom moc s Marií a ta ho ohledně kouření nekárala. Důvěřovala mu a věřila, že se s tímto problémem vypořádá. A tak Jan zahájil boj - proti nikotinu. Jako mnoho jiných, začal tím, že si denně ubíral jednu cigaretu, v naději, že zanedlouho přestane kouřit úplně. Z počátku to bylo snadné. Avšak po určité době dospěl k počtu, který nemohl a nemohl snížit. Teprve nyní si počal uvědomovat, že ve skutečnosti je otrokem tabáku. Vzpoměl si na slova evangelisty, že kdo hřeší není svobodný, ale v poutech - pouze ten kdo plně slouží Pánu je svobodný. Uvědomení si tohoto otroctví jej vyděsilo. Nebyl však z těch, kteří se poddají tak snadno. "Co to jsem vlastně za chlapa?", hněvivě se tázal v duchu sám sebe, když odhazoval nedokouřenou cigaretu. Sevřel rty a řekl si, že příští den to bude jiné. A podařilo se mu to - ten den. Následující dny však přinesly další porážky. Během dne, v práci, mu přicházely na mysl další a další citáty z Bible, jak je slyšel na shromážděních, jako: "Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou." /Řím. 12:1/ Kazatel poukázal na to, že Bůh požaduje naše tělo, právě tak jako duši a že Mu nemůžeme opravdově sloužit, nepoddáme-li se Mu úplně. "Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou." /I. Kor. 6:19-20/ Cena, za kterou jsme byli koupeni", doložil kazatel, "byla smrt Ježíše Krista." Tato skutečnost zapůsobila na Jana drtivě. Kdyby nebylo toho kouření, Jan by byl velmi šťastný, tak jak se cítil kdykoliv zapoměl na toto pouto. Většinu času se tím však trápil, zvláště, když si uvědomil, že vše co bylo v jeho silách již zkusil. Cítil svou bezmocnost; byl nervosní a podrážděný. Cesta nového života, kterou nastoupil se mu zdála uzavřená.

Jednoho rána rozdělával, jako obvykle, oheň v kuchyňských kamnech. Když vytáhl z kapsy zápalky, sáhl automaticky pro cigarety. Po ránu požadovalo jeho tělo nikotýnu nejvíce. Pomalu dával cigaretu do úst. "Jste koupeni za mzdu:" - tento text náhle mu zazněl v uších, zarazil se a roztřásl se mu ruce. "Ano, koupeni za mzdu, ale jakého člověka koupil Ježíš Kristus ve mně?", pomyslí si Jan. "Kdybych se jen mohl zbavit té chuti po cigaretě!" V zoufalství hleděl na krabičku cigaret - pak ji rychle položil na připravené třísky v kamnech, poďpálil a zabouchl dvířka kamen. Klečel u kamen a napadlo ho, aby se pomodlil. "Drahý Pane, počal se modlit", Ty víš že se nemohu zbavit tohoto zlozvyku. Skoušel jsem to znovu a znovu a pokaždé jsem selhal. Musíš mně pomoci nyní Ty, neboť já si sám nemohu pomoci. Ve jménu Ježíše Krista Tě prosím. Amen."

Rodina dosud spala, když se nasnídal a tiše opustil dům, se srdcem lehčím, než kdykoliv před tím. Brzy byl zabrán do své práce a než se nadál, byl zpátky u rodinného krbu. Právě, když se chystal ku spánku - náhle si uvědomil, že celý den nekouřil a co více, že ani nyní netouží po cigaretě. Nemohl tomu dosud ani věřit a proto se to dosud neodvážil říci Marii. Když však ani příští den nepostrádal cigaret, nezdřel se již, aby si to nepovídal. O tak byla.

šťastná! Andělé v nebi se jistě museli usmívat, když oba poklekli, aby poděkovali za Janovo vysvobození.

/Volně přeloženo podle 11. kapitoly románu R.E. Finneye: "Light in the Valley", vycházejícím na pokračování v časopise: Signs of the Times./

--ooOoo--

PRVNÍ ČESKOSLOVENSKÝ ZÁJEZD DO MORAVSKÉHO MĚSTA /MORAVIANTOWN/.

V pondělí 5. září 1955, na kanadský svátek práce, se sjeli krajané z Toronta, Burlingtonu, Londonu, Wyomingu, Sarnie, Chathamu, Windsoru a jiných krajaných osad do památného "Moravského města", aby tu po prvé v mateřské řeči oslavili památku otců a obnovili slib věrnosti jejich duchovnímu odkazu.

V starém dřevěném kostelíku, vybudovaném pro Indiány moravskými misionáři po britsko-americké válce roku 1813, po prvé zazněly české a slovenské chorály, které mistrně přednesly spojené pěvecké sbory z čs. bapt. církví z Toronta a Windsoru, za doprovodu br. Ant. Springla z Toronta. Dojemné bohoslužby vedl kazatel J. Novák z Betlémského kostela v Torontě. - Jménem Indiánů kmene Delaware, mezi nimiž moravští misionáři působili od r. 1792 až do roku 1903, pozdravil shromáždění staříčků indiánský vůdce, Mr. Daniel Hill.

Kazatel J. K. Zeman z Londonu ve svém kázání z něhož přinášíme výtah, vylíčil pozoruhodnou moc Božího Slova v našich dějinách. Při bohoslužbách byla vykonána sbírka, jakožto čs. příspěvek na vybudování musea v Moraviantown. - Odpolední slavnost u pomníku řídil kazatel J. Zajíček z Windsoru. Shromážděné Čechoslováky velmi srdečně uvítali zástupci kanadské společnosti "The Fairfield Trust", která obnovila a udržuje Moraviantown. Vznik Moravské církve/původně zvané Jednota bratrská/a její misijní rozšíření až do Kanady poutavě popsal ve svém proslovu br. Jaromír Petříček z Toronta. - Br. Petříček byl členem Moravské církve již ve staré vlasti. Za svého pobytu v London, Ont. konal podrobné studie o historii Moraviantownu.

Krásný slunečný podzimní den dodal vzácnou pohodu radosti a srdečného přátelství pro všechny účastníky tohoto prvního čs. zájezdu do Moravského města u Chathamu. Byl to den opravdového duchovního povzbuzení a dobré propagace čs. přínosu Kanadě. Kanadské noviny v London, Chatham a Windsor přinesly o slavnosti podrobné zprávy. Moraviantown se v budoucnu jistě stane vyhledávaným krajanským střediskem v jižním Ontariu.

Výtah z kázání br. kaz. J. K. Zemana:

Máme-li plně ocenit význam "Moravského města", je nutno jeho vznik zařadit do celkového duchovního vývoje našeho národa. Okamžikem početí živé křesťanské tradice byl onen historický den před 540 lety, 2. září 1415, kdy 452 českých a moravských pánů svými podpisy a pečeti stvrdilo protest národa proti Husovu upálení v Kostnici. Toto opomíjené zářijové datum je vlastně důležitější než červencové datum Husovy smrti. Tisíce kněží, mnichů a laiků byli jako kacíři upáleni před Husem a po Husovi. Avšak v žádném případě nedošlo k tak hluboké a trvalé odezvě jako v případě Mistra Jana. Převážná většina národa, od vysoké šlechty a universitních profesorů, až po drobný selský lid jakoby jedním hlasem dala odpověď na živé Slovo Boží, hlášené betlémským kazatelem. Jestliže bychom nazvali ochotné přijetí evangelia, kázaného Cyrilem a Metodějem na Moravě po r. 863, "starou smlouvou" křesťanské církve v našem národě, pak lze mohutnou odezvu husitství právem označit jako "novou smlouvu" téže křesťanské tradice.

Lipanská porážka/1434/a její následky zdánlivě ohrožily trvání husitského programu, ve skutečnosti však jenom - v Boží przřetelnosti - oklestily přebujelé výhonky, jež místo Božího ovoce počínaly nést plánata žoldnéřských choutek. Kořen Božího království zůstal a v roce 1457 z něho vyrazila v Kunvaldu nová ratolest: Jednota českých bratří. Šedesát let před veřejným vystoupením Lutherovým dopřál Bůh našim otcům zvláštní milosti, usilovat o církev Kristovu, čistotu v učení i v životě podle Slova Božího. Jednota bratrská se brzy rozšířila do všech vrstev národa, a třebaže se nikdy ani zdaleka nevyrovnala počtem mohutnému husitskému hnutí, stala se "solí země". Po více než sto let vychovávala ve svých sborech a školách duchovní vůdce svému národu. Knižní produkce bratrských tiskáren představuje "zlatý věk" čs. literatury. "Kralická Bible" sama o sobě znamenala patrně svým přímým i nepřímým vlivem větší přínos a životadárnou sílu v kritických chvílích národa, než kterékoliv jiné dílo v celé naší historii.

Pobělohorské pohromy přinesly přesazení hlavního kořene bratrské církve do exilu. Více než 30.000 rodin opustilo vlast. Doma se sítě Božího lidu udržovalo jen v skrytosti. Za hranicemi však rostlo a přineslo požehnání celému světu. Školské, náboženské a encyklopedické dílo Jana Amose Komenského obohatilo většinu západních národů už v době jeho života. Když pak byla v r. 1712 v Ochránově v Německu vytvořena t. zv. "Obnova bratrská"/Unit-

tas Fratrum/, její misionáři nesli radostnou zvěst o věčném životě v Kristu do všech světadílů. Spolu s evangeliem šířili i známost o čisté, poslušné církvi v staré zemi otců. V anglicky mluvícím světě dostali brzy jméno "Moravská církev" a její členové "Moravani"/Moravians/. A tak dnes najdete "moravské" černochoy v Africe a Jamaice, "moravské" Mongoly v Tibetu, "moravské" Eskymáky na Labradoru, "moravské" Indiány v Kanadě a ve Spojených státech a ovšem "moravské" bělochy, roztroušené po celém světě. Kolik čs. emigrantů v zámoří bylo překvapeno, když jim tito černí nebo rudí "Moravané" vykládali o Husovi, Žižkovi nebo Komenském! Typickou misionářskou osadou Moravské církve je také Moraviantown - "Moravské město" v Kanadě.

Tato dojemná chvíle prvních čs. bohoslužeb v Moraviantownu nás zavazuje k slibu š e s t e r é s l u ž b y, jakožto plnění živého odkazu otců v našich dnech. Tak jako Komenský ve svém "Kšaftu" vyhlásil šesterý odkaz svému národu, tak se kanadští Češi a Slovinci zavázali v Moravském městě k těmto šesti úkolům:

Za prvé, služba osobního křesťanského svědectví: to jest opravdového křesťanského života v osobním spojení s živým Kristem. Jedině tehdy, když člověk duchovně přijme Krista a dává Mu první místo ve svém životě, může se stát nástrojem Božího požehnání pro druhé lidi.

Za druhé, služba literární: tak jako pobělohorští exulanti v čele s Komenským nezanedbali tisk Biblí a jiných duchovních a výchovných knih, tak i my máme odpovědnost před Bohem za vydávání dobré české a slovenské literatury, jež, jak pevně věříme, poslouží nejen roztroušeným hrstkám našich emigrantů v cizině, ale jednou i národu doma.

Za třetí, služba výchovná: největší odpovědnost za výchovu dětí spočívá na rodičích. Udržení mateřské řeči v emigraci a známost Slova Božího, jakož i odkazy otců, závisí téměř výlučně na výchově v rodině. Nadělní školy v církvích a dětské letní tábory mohou jen částečně doplnit rodičovskou výchovu.

Za čtvrté, služba politická: kráčejíce v šlépějích Komenského a jeho politických snah, ani my neustaneme v úsilí o obnovení svobody a spravedlnosti v rodné zemi. Každý emigrant je visitkou své vlasti v cizině a svým životem buď propaguje nebo poškozuje zájmy své vlasti.

Za páté, služba národům, mezi nimiž pohostinsky žijeme v emigraci: bylo by nespravedlivé, jen přijímat výhody svobodného světa a nijak se neodvěčovat. Jsme před Bohem povinni svými hřivnami přispívat k rozkvětu zemí, kde jsme založili své nové domovy. To znamená na prvním místě, naučit se dobře jazyku svého nového okolí. Potřebujeme profesory, studenty a kazatele, kteří by dovedli tlumočit bohatství našeho národa pro cizinu, tak jako to činil Komenský ve svých latinských spisech a přednáškách.

Za šesté, služba světové misie: věrnost národu nevyklučuje horlivost v šíření křesťanství "až do posledních končin země", v poslušnosti Kristova přikázání/Mat. 28:19/Skut. 1:8/. Apoštol Pavel byl horlivý Žid a přitom misionář pohanům. Naš národ v porovnání s jinými národy stejné velikosti doposud rozvinul nepatrné úsilí ve světové misi. Proč by nemohlo z řad tisíců čs. mladých mužů a žen v exilu vyjít několik desítek misionářů, aby splatili misijní dluh našeho národa pohanскому světu?

Pro co žijeme? Co po nás zůstane? Jen zapomenutý hrob s uschlou travou? Či budeme poslušnými nástroji Božího Slova? Budou moci naši potomci stát u živých památníků naší křesťanské služby, tak jako my dnes stojíme na místech věrné služby našich otců, doma i v emigraci?

"Všeliké tělo jest tráva a všeliká vzácnost jeho jako květ polní. Usychá tráva, květ přejí, jakž vítr Hospodinův na něj povane. V pravděť jsou lidé ta tráva. Usychá tráva, květ přejí, ale Slovo Boha našeho zůstává na věky!"

/Izaiáš 40:6-8/

--ooOoo--

O VĚTŠÍ ZNALOST PÍSMĚ.

Největší bolestí evangelických církví je dnes odbličení. B i b l i m á m e, a l e n e č t e m e j i. Biblických hodin se účastní nepatrné procento údů sboru. Ale ani biblické hodiny už nejsou tím, čím mají být - totiž návodem k samostatnému čtení Písma. Čteme je sice a vykládáme v kostele. Ale jen málokdo si zapamatuje, který oddíl byl vykládán a kde ho ve své Bibli má hledat. Kazatel se často krát s úzkostí ptá, zda-li mu údové rozumějí, když neznají ani ty nejzákladnější oddíly Písma, kterých se v

kázání dotkl. Zde musíme zjednat nápravu. Musíme právě nedělního shromáždění použít k tomu, abychom je uváděli do Písma... Proč známe zpěvník líp než Bibli? Protože ho v každém shromáždění vlastnoručně používáme. Neměli bychom konečně už jednou s Bibli začít to, co děláme se zpěvníkem? Nenamlouvejme si, že jsme evangelíky, neodvolávejme se na písmáky Huse, Chelčického a Komenského, dokud tato nebudeme dělat. Jen jedno jest dnes nutné: aby všechno co v církvi děláme, otvíralo cestu do Písma...

/Kostnický listky, č. 13, 53/

/pokračování se str.2/

Pokrytče, vyjmi nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra svého." /Mat.7:4-5/

Výsledkem našeho odsouzení druhých lidí nebude pouze to, že budeme i my souzeni, ale to že budeme i odsouzeni, "nebo, kterým soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterouž měrou měříte, bude vám zase odměřeno." /Mat.7:2/ "Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče, každý potupující. Nebo tím, že jiného potupuješ sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což tupíš." /Řím.2:1/ Hlubokému významu tohoto varování porozumíte, když pečlivě přezkoušíte stav vašeho srdce, soudíte-li někoho. Jestliže rozeberete svoje myšlenky a city, které vás vedly k odsouzení určité osoby, zjistíte, že hřích jest pouze záminkou vašeho odsuzování, neboť nemáte dotýčnou osobu rádi: a tím ovšem také hřešíte a zasluhujete soud a odsouzení.

V 8.kap.ev.sv.Jana se dočteme o tom, jaký má býti a jaký nemá býti vztah těch lidí, kteří chtějí jednat jako Ježíš Kristus, k hříšníkům. Evangelium vypráví, že "přivedli k Němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou a postavivše ji v prostředku, řekli jemu: Mistré, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila. A v zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?" Farizeové se pokoušeli chytiti Ježíše do pastí, že se postaví proti zákonu a tak, že Ho budou moci obžalovat. A co odpověděl náš Spasitel? "Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ní kamenem." Písmo říká, že "oni uslyševše to, a v svědomích svých obvinění byvše, jeden po druhém odcházeli... I zůstal tu Ježíš sám, a ta žena uprostřed stojící. A pozdvih se Ježíš, a žádného neviděv, než tu ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil? Kteráž řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehrěš více." - Tento příběh nám ukazuje rozdíl mezi lidským a božským pojetím vztahu k lidem, a také rozdíl v pojetí vykonání spravedlnosti v případě viny; Bůh požaduje opuštění hříchu a tím dává svobodu obžalovanému; lidé žádají smrt, Bůh nabízí život; lidé soudí, Bůh odpouští; lidé ztotožňují hřích s hříšníkem, zatím co Bůh považuje za podstatné v každém člověku své podobnost, které zasluhuje, aby bylo uvedeno do původního stavu-odstraněním hříchu. Jak často odsuzujeme naše bližní, jak často následujeme zákony a farizee-ačkoliv se prohlašujeme za následovníky Ježíše Krista? Kdo skutečně ovládá naše vztahy k lidem-Kristus nebo farizeové?

Jak se máme zachovat? Zůstat pasivní k hříchu druhých lidí? Nikoliv-jestliže je milujeme jako sobe samé. Láska je nejčinnější životní vztah; láska se vždy zajímá; vždy požaduje nejlepší a vždy nabízí nejlepší. Láska nečiní nikdy dohodu se špatným, ale vždy zlo odstraňuje; pouze tolerance činí ústupky, nebo se nezajímá o hříchy druhých. Láska obětuje sobe pro blaho milované osoby-odpouští, léčí, povzbuzuje, pomáhá. Láska jde i tak daleko v sebeobětování, že bere i hříchy druhých na sebe, jen aby zachránila hříšníka. Golgatský kříž je nejnádhernějším vzorem takové lásky.

Jak se máš tedy chovat jako hříšník k druhým hříšníkům? Miluj je, jako Syn Boží miluje tebe, neboť ani ty nejsi bez viny. Sbližuj se s nimi stejným způsobem jako On činil za svého pobytu na zemi. Mluv s nimi stejně jako On mluvil, o nesnesitelném břemenu, které je na jejich duších a veď je k Bohu ve víře, že On je spasí. Ale jdi s nimi k Němu jako hříšník, ne jako jejich soudce. Nikdy nekamenuj viníka, jinek hora kamení spadne na tebe.

--oooOoo--

SVĚTLO SVĚTA.

REDAKCE SDĚLUJE ČTENÁŘŮM :

V jednom městě žil člověk-nevěrec který vlastnil pilu. Pila stála nedaleko kostela u silnice, kudy musela projít většina členů sboru na cestě k nedělnímu shromáždění. Tento nevěřící nedržel ani neděli a pila byla v plném běhu jako ve všední den. Lidé však vyzorovali, že v určitou dobu před začátkem a po skončení bohoslužeb pila na chvíli utíchala. Zvědavci vypátrali, že v těch chvílích chodíval kolem jeden ze starších sboru, a to tak přesně, že majitel pily již věděl, kdy má pila zastavit. Když se později zeptali nevěřícího, proč právě tomuto bratru ukazuje takovou pozornost, odpověděl: "Tento člověk vyznává sice totéž, co vy ostaní, ale on žije také takový život, o jakém vy jen mluvíte, že bych cítil tady/a položil ruku na srdce/nevolnost, kdybych slyšel pilu běžet, když jde kolem."

Uvádíme seznam čtenářů, kteří přispěli dobrovolně na vydávání časopisu v tomto roce :

J. Slezák, Toronto	2.00
V. Marková, Toronto	2.00
Ing. J. A. Mráček, Toronto	2.00
E. Kubešová, Toronto	4.00
J. R. Činský, Toronto	2.00
M. Pospíšilová, Minnetonka	1.00
J. M. Poprčka, Newark, N. J.	2.00
B. Matějka, Burlington	5.00
Rev. V. J. Kvasheninikoff	1.00
A. Jelínek, Burlington, Ont.	5.00
J. Petříček, Toronto	3.00
J. Matějka, Burlington	2.00
M. Chvostková, Willowdale	1.00
J. Pecník, Detroit, Mich.	5.00
K. Moravec, Toronto	3.00
V. Štěpánek, Toronto	4.00
L. Vilínek, Toronto	2.00
M. Kov. Toronto	3.00

/pokračování seznamu ze str. 5/

J. Novák, Toronto	1.00
L. Drobílková, Newark, N.J.,	2.00
A. Libřidová, Toronto	1.50
J. Matys, Grimsby, Ont.,	3.00
J. Šmajzl, Toronto	2.00
J. Řezníček, São Paulo, Brazilie	2.00
J. Strýček, Toronto	1.00
B. Baxa, New York, U.S.A.	3.00
R. Moravcová, Minitonas, Man.,	1.00
L. Váně, Toronto	2.00
K. Surý, Burlington, Ont.	2.00
M. Totzauer, Toronto	5.00
N.N., Toronto	4.00
Příjem/do konce října/	78.50
Vydání/ - - - - - /	105.14

Všem dárcům srdečně děkujeme-rovněž děkujeme při této příležitosti br. I. J. Šarounovi/majiteli firmy I. J. S. Typewriter Co. Toronto/, který rozmnožoval časopis zdarma po celý rok.

Z P R Á V Y :

****Nový ústřední výbor Národní Jednoty Československých Protestantů v Americe a Kanadě pozůstává z následujících členů:**

Předseda: Br. far. Jos. Bartoň, Bellville, Texas. Místo-předseda: Br. far. Jos. Šefl, New York. Tajemník: Br. F. D. Svoboda, Taylor Texas. Pokladník: Br. kaz. V. P. Stupka, Chicago, Ill.

Oblastní předsedové: Středovýchod:

Dr. Andrew P. Slabey, Mingo Junction, Ohio.

Chicago: Br. John Opie, Riverside, Ill.

Středozápad: Br. far. Jos. Holub, Omaha, Neb.

Texas: Br. J. Chlupík. Vých. Kanada: Br. kaz.

J. K. Lemm, Waterford, Ont. Záp. Kanada: Br.

Dr. K. Marek, Minitonas, Manitoba. Pacifická

oblast: Dr. E. S. Molnár, Compton, Calif.

Další členové výboru: Dr. B. Petrželka,

Hadlyme, Conn. Br. A. Valušek, New York. Dr.

M. Horák, Bayport, Minn. Br. far. A. Husák,

San Bruno, Calif. Redaktor Husova Lidu:

Br. far. J. P. Tatter, Hillsboro, Wis.

****Americký evangelista Billy Graham odjíždí v polovině ledna příštího roku do Indie. Rovněž navštíví Formosu a Japonsko.**

****Delhi, Indie. Boj křesťanství s hinduismem v srdci Indie :**

V Madhya Pradesh, jehož hlavní město Nagpur leží ve středu Indie, jsou vládní komisí vyšetřováni misionáři-jelikož prý jsou orgánem cizího imperialismu-

obzvláště amerického. Křesťané musí zodpovědět 99 otázek/písemně/, jako na př.: Užíváte některé z následujících metod? Hrozba věčného zatracení pro neobrácené? Vychvalování křesťanství a cizí kultury? Užíváte nemocnic k obrácení? atd. Myslíte, že křesťanství může ovlivnit národní uvědomění obrácených? Otázky vyjadřují nedůvěru ke křesťanům-vytýká se jim zvláště, že nepodporovali hnutí za národní samostatnost. Otázka zda-li křesťanství neovlivní národní uvědomění je opakována několikrát v různých formách. Indové se obávají dalšího dělení země-snad vzniku křesťanského státu-podobně jako z náb. důvodů vznikl Pakistan. V Indii je však pouze asi 8 mil. křesťanů-kdežto mohamedánů bylo na 100 mil., z nichž asi 70 mil. tvoří většinu populace Pakistanu.

****Podle "World Encyklopedie" je na světě křesťanů 603,961.450, ne-křesťanských náboženství vyznává-1,470,646.000 lidí. Římsko-katolíků je 338,385.000, protestantů 137,945.000, řecko-katolíků 127,629.000. Konfucionismus a Taoismus má na 300 mil. vyznavačů. Mohamedáni na 220 mil. Hindové na 217 mil. Budhisté na 137 mil., animisté na 120 mil., Chionisté na 16 mil., Židé na 15 mil., atd.**

****Ottawa/8.11.55/Hoch zachráněn modlitbami. Nedávno byl dopraven do nemocnice tříletý Norman Bow-umíral na dosud nezjistitelnou chorobu. Jeho matka vyzvala všechny křesťanské denominace a všechny křesťany, aby se modlili za uzdravení chlapce. Modlitby byly vyslyšeny a hoch se nyní rychle zotavuje.**

****E. M. Davis napsala knihu "Odpověď jest Bůh"-kde popisuje zážrak, který změnil životy Roy Rogerse/známého filmového krále cowboyů/ a jeho ženy Dale Evans.**

****Film "Martin Luther" byl zakázán v další zemi-Brazílii. Před tím byl zakázán v prov. Quebec, na Filipínách, v Peru a Egyptě.**

****V Bibli prý je na 774.746 slov /kdo nevěří ať si spočítá/.**

- o -

RETURN ADDRESS :

CZECH. UNION

423 QUEEN ST. WEST
TORONTO, ONT.,
C A N A D A .

PRINTED MATTER.